

XXI

La tortuga i l'àguila

Un cop una tortuga va dir a les aus de ploma que, si algun ocell la volia enlairar i tornar-la a terra, tot seguit els mostraria unes conquilles de les arenes del mar Roig que eren molt valuoses a causa de la seva perla llustrosa. Era ben enutjós per a ella que, tot i ser tan treballadora, per mor de la lentitud de les seves passes no pogués progressar gens ni fer res de profit en tot el dia. Finalment, quan va haver atipat una àguila amb falses promeses, la seva llengua fal·laç va topar amb una lleialtat que li era parella. Vet aquí que mentre s'enlairava amb les ales que tan malintencionadament havia comprat, la molt infeliç va morir en les urpes despietades de l'ocell. I aleshores des d'allà dalt, estant ja a les acaballes, deixà anar pels aires el lament que aquesta hagués estat la recompensa als seus afanys.

Perquè amb aquesta lliçó, adreçada a la detestable peresa, va demostrar que els grans propòsits no es poden assolir sense un treball esforçat.

Per tant, tot aquell que s'envaneix, enaltit per un honor sobrevingut, rep el càstig merescut pel seu excés d'ambició.

XXII

El cranc i la seva mare

Un cranc que anava reculant amb la seva passa torta, va rebatre la closca escatosa en un toll rocallós. Diuen que la seva mare, frisoosa per avançar sense impediments, el va escridassar amb tals paraules:

-Fill meu!, fes el favor de no caminar de gairell i amb aquestes marrades, i procura no anar enrere i de biaix! Avança tot dret, trepitjant fort, i traça un camí recte i segur.

El fill li respongué:

-Ho faria, en cas que tu caminessis al meu davant, i et podria seguir amb més seguretat, si em mostressis per on s'ha d'anar. Perquè fa riure que, mentre vas temptejant pels camins més incerts, et dediquis a criticar els esgarriaments d'un altre.

XXIII

El vent i el sol

El Bòreas feréstec i el tranquil Febus, juntament amb Júpiter magnànim, discutien prop dels astres sobre qui aconseguiria en primer lloc el seu propòsit: enmig d'una planúria hi havia un vianant que feia el seu camí habitual. Acordaren d'establir com a objectiu de la seva competició despullar l'home fent que es desprengués de la capa. De sobte el cel, agitat pels vents, retroní al seu voltant, i un gran xàfec féu caure una torrentada d'aigua gelada. L'home encara es tapà més el pit amb el mantell ben agafat, perquè la ràfega violenta li estirava els plecs que penjaven de l'abric. Però Febus començà a augmentar progressivament la tènue intensitat dels seus raigs, fins que va esclatar amb un foc refulgent. Finalment, el vianant, exhaust, es va treure la capa i s'assegué a terra amb la intenció de reposar el seu cos fatigat. Un cop hagué vençut, el Tità!! provà davant de tots els déus que ningú no es pot donar per guanyador fent-se precedir d'amenaques.

XXIV

L'ase vestit amb una pell de lleó

Cadascú ha de ser conscient dels seus límits i acontentar-se amb les pròpies virtuts sense aspirar a apoderar-se dels mèrits dels altres. Si no és així, l'artifici manllevat el farà caure en un ridícul espantós en tornar als seus defectes habituals.

Un ase casualment va trobar les despulles d'un lleó de Getúlia i es va cobrir el cap amb aquesta nova pell. S'ajustà als membres el guarniment que tan poc li esqueia i el seu cap infeliç quedà afeixugat per una tan alta distinció. Tot seguit, i com a resultat de la farsa, va ser presa d'una agitació horrorosa, i l'energia de què s'havia apropiat va envair el seu ossam indolent; de manera que anava pels camps esglaiant els ramats esvalotats, mentre recorria les pastures que solia compartir amb les bèsties més dòcils. Un pagès que el va agafar per una de les seves llargues orelles, el subjectà i reduí a força de cops de corretja i de fuetades; i mentre despullava la pobra bèstia arrabassant-li la pell l'escrijà amb aquestes paraules:

Pot ser que amb aquest rugit d'imitació enganyis els que no et coneixen, però per a mi sempre seràs tan ase com abans.

